

Kedves András!

(Iratjel: SutoGabor-irasa-170406)

Megbeszélésünk szerint mellékelten *.pdf formátumban és ide bemásolva is megküldöm az írásomat.
Üdvözöl Sütő Gábor

Sütő Gábor *

Kisebbségek és másságok rémuralma (KIK VALÓJÁBAN A SZÉLSŐSÉGESEK?)

A körülhatárolatlan tartalmú, s éppen ennek okán a nemzetellenes neoliberalizmus és baloldaliság trónjára emelt politikai korrektség nevében ma még nemcsak lepecskondiáznak, hanem meg is büntetnek bennünket, ha jöttmentnek, betolakodónak, homokosnak, lesbikusnak, négernek, színesnek, cigánynak, másvallásúnak, zsidónak nevezzük azokat, akik pedig azok, s akiket évszázadokon át, **a sértés szándéka nélkül** így nevezünk. Mégis nevezzük őket ugyanígy a jövőben is, ugyancsak a sértés szándéka nélkül. Merthogy az emberi társadalomban kialakult rend szerint, egymás megértése céljából, mindenkit és mindent nevezünk valahogy, s lehetőleg a legtalálóbban. Így ésszerű, hiszen semmilyen tekintetben nem születünk egyformának, sem egyenlőnek (nemünkre, kinézetünkre, képességeinkre, lehetőségeinkre nézve és számtalan más tekintetben), ezért a különbségtétel természetes. Semmi megalázó nincs benne, hiába is próbálják bebeszélni nekünk. (A mindenki egyenlő elvnek csak az igazságszolgáltatásban kellene uralkodnia, ott meg a jelenlegi társadalmi rendszerben inkább a gazdasági-pénzügyi uralom, a kisebbségeket és másságokat előtérbe toló háttérhatalom akarata érvényesül; az igazságot nekik szolgáltatják). Egyébként, **ha az embereket, szervezeteket, problémákat, jelenségeket, nem lehetne nevükön nevezni, akkor nem is tudnánk őket felismerni, minősíteni, kezelni. Káosz uralkodna el a társadalomban.** Ezért eleve álszenteskedés megbotránkozni bármely elnevezésen, érinthetlenné tenni bárkit, viszont a hozzájuk kapcsolódó tényeken és tetteken annál inkább lehet és kell vitatkozni. Ráadásul maguk az említettek is, hol hivalkodóan, hol harciasan, de jogosan, sőt egyre büszkébben annak, vagy ahhoz közelállónak vallják magukat, ahogy nevezzük őket. Méghozzá, ugyanezzel érvelve, előjogokat követelnek és szereznek, sőt intézményesített szellemi-politikai, vallási, szexuális, faji terrorjukkal egyre számottevőbb jogtalan anyagi, megnyilvánulási és egyéb előnyhöz jutnak a többségi társadalommal szemben. Gyakorlatilag a saját fenekedő, acsarkodó, szekírozó és követelődző szellemiségükben rátelepszene a közállapotra, a közhangulatra, sőt egyre érezhetőbben ezzel fenyegetik a közhatalmat is. Kikövetelik, hogy **az önmagában érdem nélküli mivoltuk jogcímén** elnézően kezeljük társadalomellenes eljárásaikat, mindenkivel és mindennel szemben védelmezzük őket, önbecsülés helyett őket becsüljük, egyszóval folyamatos pozitív diszkriminációt várnak el. Túl azon, hogy eredendően mindenféle, az esetleg néha indokoltnak tűnő pozitív diszkrimináció is eleve megbélyegzi a benne részesülőket, sérti az emberi egyenlőség elvét, s nem összeegyeztethető a törvény előtti egyenlőséggel sem, „az egyenlőbbek” egyre nyíltabban és agresszívebben leminősítenek, lenéznek bennünket, gúnyolódnak rajtunk. Nemcsak nem hajlandók semmiféle toleranciára, hanem idegen önazonosságot iparkodnak belénk plántálni, gátlástalan és visszatartó eljárásaikkal, kihívó és ízléstelen vonulásaikkal, mértéktelenségükkel és mohóságukkal, visszaéléseikkel, romlott életvitelükkel, nem is titkolt magyarellenességükkel provokálnak bennünket. Számos európai országban pedig az erőszakos eljárásaik, sőt az egyre gyakoribb fegyveres terrorizmusuk által teremtett légkörben a hadiállapot körülményei között kell megtartani a karácsonyi, újévi és egyéb hagyományos ünnepeket.

Ámde hiába dédelgetik a kisebbségeket és a másságokat, őket nem érdekli sem a valóság, sem az igazság, sőt e magatartásukat, tehát az elidegenedést a természettől és a társadalomtól, világszerte uralkodóvá akarják tenni. Iparkodnak elérni, hogy a nemzeti érzelmű és természetes hajlamú **nagy többség ne a valóságot lássa és vallja, hanem azt, amit ők sugallnak neki. Ne azt higgye, amit lát és hall, és ne aszerint járjon el, hanem képmutatóan szóljon és cselekedjen.** A képmutatás azonban félreértést és békétlenséget szül, sőt mindaddig, amíg hagyjuk törtétni a politikai korrektséget, még az igazmondás is csak ugyanazt szülheti.

A politikai korrektségen lovagló izgágaság felmérhetetlen szellemi, mentális, politikai, anyagi és egyéb károkat okoz az országnak és minden tisztességes állampolgárnak, megsérti a törvényeinket, hagyományainkat, az emberi normákat és a jó ízlést, nyugtalanságban tartja a közéletet. Mintegy ráadásul, olyan tragikus következményekkel járó „modern” fertőző betegségeket is terjeszt, amelyek ellen ma még nincs biztosan ható ellenszer. Ezért a kisebbségek és másságok széleskörűen „népszerűsített” beállítottsága és hadakozó ténykedése összességében (Tehát nem önmagukban a velük született, s mind társadalmilag, mind orvosilag kezelhető adottságaik) ember- és társadalomellenesnek

minősíthető, így ez az igazi szélsőséges magatartás. Ezt még tetézik is azzal, hogy mindemellett minket tartanak szélsőségesnek, sőt elviselni sem akarnak bennünket. Pedig a rendre illetéktelennek bizonyuló egyes illetékeseink gyávasága és megalkuvása miatt, a legtöbbjüket közvetve, de sokszor közvetlenül is a mi munkánk tartja el. Mindennek okán **létérdekünk, hogy véget vessünk a kisebbségek és másságok rémuralmának.**

Ma még dühöng, acsarkodik e természet-, ember- és társadalomellenes szélsőségeket összeesküvő szárnya alá vevő, s a pénzügyi és szabadkőműves háttérhatalom és a neoliberais, baloldali párbajsegédjeik által a világra erőltetett izgága és békétlen politikai korrektség rémuralma, ám szerencsére elkezdett düledezni.

A politikai korrektség háttere

Mi is, honnan tűnt elő, s miért uralkodhatott el a politikai korrektség alattomos és kártékony téveszméje és vált a kisebbségeket és másságokat maguk előtt toló háttérhatalom fegyverévé?

Az emberiséget tragikus tévútra tuszoló csalóka téveszme olyan szóhasználatot, nyelvezetet, viselkedést, gondolkodást, azaz átfogó társadalompolitikai magatartást próbál ránk erőltetni, amely elkerüli, ködösíti, sértésnek állítja be az etnikai, szexuális, vallási, kulturális és egyéb kisebbségi-mássági személyek és közösségek, de még a földrajzi elnevezések eddig általánosan elfogadott megnevezését is, sőt egyáltalán említését. (Teljesen indokolatlan, hogy mi magyarok az ezeréves Pozsonyt Bratislavanak, Kolozsvárt pedig Clujnak mondjuk). Tehát a kialakult közérthetőség rovására fogalmaz, eleve inkorrektnek, elítélendőnek, sőt büntetendőnek tekinti a közhasználatú megnevezéseinket. Nemcsak követeli a kisebbségek és a másságok iránti össztársadalmi toleranciát, hanem azt végtelenként és egyoldalúan fogja fel; minden kiügyeskedett előnyt szerzett jognak tekint, amitől soha többé nem lehet őket megfosztani; ahhoz csak hozzátenni lehet.

Mindez elvben mélyen sérti a demokrácia elvét, gyakorlatilag pedig elsősorban a természetes hajlamú és nemzeti érzelmű többséget, azaz voltaképpen **felborítja a nemzetállamok társadalmi rendjét.** Nem is kell ahhoz politikusnak lenni, hogy az ember ilyesmit ne fogadjon el. Elég józanul gondolkodni.

Valószínű, hogy a „*politikailag korrekt*” kifejezést először 1793-ban az USA-ban, jogi eljárásban használták, majd szórványosan az angolszász országokban más területeken is elterjedt. A második világháború alatt a Japánnal szembeni háborús bánásmód kapcsán jelent meg az amerikai katonai nyelvezetben. Később a nyugati baloldal ezzel jellemezte a vak sztálinistákat. Zavaros értelemben szerepelt Mao-Ce-tung piros könyvecskéjében is. Az 1970-es, 80-as években az új baloldal, a feministák, a lázadó diákok és a magukat „haladónak” tartó értelmiségiek politikai ellenfeleikkel szemben használták. **Legújabbán pedig a szabadkőműves-zsidó pénzügyi háttérhatalom és a szolgálatában álló neoliberálisok és baloldaliak a nemzetállamok elleni közös harcukban tűzték zászlajukra.** Ugyanezen politikai erők hozták divatba a magyar nyelvben is, s az ő sajátos érdekeiket szolgáló **gondolatrendőrséggé szeretnék alakítani.**

Magát a politikai korrektséget, az angol PC (political correctness) rövidítést átvéve, a köznyelvben érthetetlen „píszí” rövidítésként emlegetik, hogy minél misztikusabbnak és tisztelendőnek tűnjön. A rendszerváltást követő években ennek szellemében rosszállónak minősítették és a roma szóval helyettesítették az önmagában nem sértő cigány elnevezést, ami felesleges és furcsa nyelvi bonyodalmakhoz vezetett. A nagy számban megjelent vallási csoportokra pedig a köznyelvi szekta helyett a kiségyház kifejezést vezették be, és sorolhatnánk a naponta hallott közismert megtévesztő nyelvi és egyéb „újításokat”. E nyomás alatt nemrég az EMMI is szerkesztett belső használatra egy meglehetősen mulattató, de képtelen magyar-magyar szöveget, szerencsére azonban az ajánlott helyettesítő kifejezéseik többsége a gyakorlatban nem talált elfogadásra, ám féltő, hogy az ötlet nem halt el. Európában semmiképpen, sőt a nyelvi újítások mellett a szemünk előtt folynak az önfeladó, öngyilkos eljárások: az egészséges nemzeti önvédelmi reflexek elszorítása, sőt tiltása, a tolerancia félreértelmezése és mindent felülíróvá emelése, a véleményterror önkéntes elfogadása, sőt túlteljesítése, egyszerűen kifejezetten az **önmegsemmisítés.** A betolakodóknak megfelelési kényszert önként vállalva, ezrével születnek a jóvátehetetlen károkat okozó gaztettek. A keresztény templomok és emlékhelyek tömeges lerombolása, keresztény ünnepek, mint a karácsony átnevezése, semmibe vétele, sőt tiltása. Már a **kereszt** név kifejezés ellen is hadakoznak, és egyéb önpusztító idióta döntéseket hoznak. Még az aprópénzgyűjtő persely hagyományos disznó formája ellen is tiltakoznak, mert az állítólag sérti az sérülékeny lelkiületükről egyébként semmilyen bizonyítékkal nem szolgáló betolakodó muszlimokat. Akárcsak a kereszt a Real Madrid címerében, amit rögvest el is távolítottak. Még megbotránkoztatóbb, hogy az egyházak is lemondanak egyes jelképeikről, hagyományaikról, sőt lassan-lassan idegen isteneket imádnak élükön a mai Vatikánnal, pedig a „píszí” örültséggel szemben fontos ellensúlyt képezhetnének.

Különösen dűvik mindez Franciaországban, ahol a betolakodók rendszabályozása és kiutasítása helyett golyóálló üvegfallal veszik körül az Eiffel-tornyot, hogy legalább ott ne követhessenek el terrorcselekményt. Inkább elcsúfítják a fővárosukat, nevetségessé teszik önmagukat, mintsem követnék a magyar példát. Manuel Valls volt francia miniszterelnök 2016-os gyalázatos behódoló rasszista szavainak szellemében járnak el a muszlimokkal szemben is: „*Ha 100 ezer spanyol származású francia*

elmenne, sosem mondanám, hogy Franciaország már nem Franciaország. Azonban, ha 100 ezer zsidó hagyja el Franciaországot, Franciaország nem lesz többé Franciaország." Mernek kicsik lenni. De ne essünk tévedésbe, nem a francia nemzet, hanem a jelenlegi vezetők egy része. A Figaróban közzétett kemény szavú nyilatkozatban már a francia diplomáciai kar is fellázadt a Hollande-kormány külpolitikája ellen.

Angliában a szülések kezdeményezték az „anya” szó kerülését, s a várandós nők „kismamának” szólítását, mert állítólag sérti a transzszexuálisak jóérzését, a tolerancia hiányát feltételezi a nemüket megváltoztatókkal szemben. Az „várandós anyuka, édesanya vagy nevelőanya” kifejezéseket ugyancsak ki kell szorítani, mert önmagukban „kirekesztőek és elavultak”. Ehelyett a semleges hangzású „állapotos ember” vagy a „terhes személy” használatát ajánlják. „Bár a terhes emberek többsége magát nőként határozza meg, nem lehetünk kirekesztőek azokkal a transzszexuális férfiakkal sem (biológiailag nő, de identitásában férfi), akik jobban örülnének, ha 'állapotos személyként', nem pedig 'várandós anyukaként' utalnánk rájuk” – állítják. Szerintük már maga a férfi vagy nő kifejezés is sértő, helyette az „alárendelt nemként” kell utalni a születési adottságból fakadó nemi állapotra.

Nem ez azonban az első eset. Még 2011-ben jelentette be az amerikai külügyminisztérium, hogy az útleveleken lecserélik az édesanya, illetve édesanya kifejezéseket, és helyettük semlegesnek minősített megjelölést használnak. Az édesanya és az édesapa helyett az „egyes számú szülő” és „kettősszámú szülő” elnevezés kerül a dokumentumba. A minisztérium közleménye szerint „ez az előrelépés annak érdekében történt, hogy nemileg semleges leírást biztosítsunk egy gyermek szüleiéről, és ezzel elismerjük a különböző típusú családok létét”.

A svédországi Egalia (Egyenlőség) óvodában pl. nincsenek „kisfiúk” vagy „kislányok”, csak „barátok”. A mesterséges megszólításokban megnyilvánuló svéd kezdeményezés a nemi sztereotípiáktól mentes nevelésre irányul. Ugyanitt „semleges”, vagy „harmadik nemű” illemhelyek kialakításán és azon is tépelődnek, hogy a férfiakkal is az ülve pisilés javallott. (Olyan kezdeményezésről azonban még nincs hír, hogy a nőket rábeszéljék az állva pisilésre, pedig az igazi egyenjogúság ezt is megkövetelné, avagy nem?)

Azonban akár tetszik a szexuális másságoknak, akár nem, nem avult el, hogy a gyermeket nők szülik, s a várandósság idején ők kismamák, nem pedig „terhes személyek”. Terhes, sőt egyre terhesebb személyek a normalitás határán túllépő másságiak és kisebbségiak. Egyelőre kisebbség, mert - szerencsére - ők vannak kevesebben a józan, de érthetetlen módon csendes többséghez képest, amelynek ki kellene mondani végre, hogy mindegyikük elmehet az egyes számú meg a kettősszámú szülőjéhez panaszkodni, vagy sündörögni. Azokkal együtt, akik azon törik a fejüket, hogy milyen marhaságot találjanak ki kínjukban, s tovább borzolják a kedélyeket. És az a baj, hogy szokott nekik sikerülni. Az ellentmondókat nácinak, szélsőségesnek, rasszistának, nacionalistának nyilvánítják, megbélyegzik, háttérbe szorítják. A legtöbbször nem is találnak hatékony ellenállásra. **A gondolkodásra képtelen, csak az önmegvalósításával törődő és fajilag vegyes emberfajt akarnak kitenyészteni, ami az emberi társadalom pusztulásához vezethet.**

Ma már nálunk is minduntalan kiérezhető a „píszí” a hírközlésben, a közéletben, a politikában. Bosszantó, hogy még a művészeti zsűri is ennek megfelelően hozzá a döntéseiket, amiket ráfognak a manipulálható közönség-szavazatokra. Olyanokat juttatnak tovább, akik nagy része az angolra, vagy az olaszra hasonlító nyelven gajdol és rikoltozik, miközben vonaglik és dobálja magát a színpadon. A filmfesztiválok azok nyernek, akik a sajtósági kisebbségi-mássági óhajoknak mennek elébe. Zajlik a zsidósággal és a magyarellenességgel kérkedők kiténtetése. Még hivatalos állami megnyilatkozásokban is elő-előfordul kisebbségek és másságok, de még a Habsburgok méltatása is. Egyes tv-vitaműsorok egymást múlják felül a hasonló értelmetlen, de hangzatos megtévesztő megállapításokkal. (Tisztelet azoknak, akik komolyan veszik a feladatukat, mint az Echo TV hasonló programjai). A megtévesztőkhöz tartozik a Heti Hetes, a „megújult” Civil Kaszinó, a Sas-kabaré, a Szabadfogás, stb. Ez utóbbiban, például, elhangzott a lehetetlenség határát a túloidalról súroló állítás, miszerint „Orbán Viktor polgárháborút indított az ország ellen” (Egyesek hidegháborút hallottak, de a logikátlanságukat tekintve majdnem mindegy). Ezt a televíziós különítményt az elnevezésével összhangban érezhetően egyetlen cél vezérli; Orbán szapulása szabadfogással, azaz bármilyen módon. Ezt viszont összeszokottan, rutinosan, egyetértésben végzik, s ha véletlenül valamelyikük erről elfeledkezik, vagy tényleg igyekszik helyesen látni a helyzetet, azonnal lehurrogják, ott helyben kiközösítik. Többségükben árnyalatnyi törekvés sem kitapintható arra, hogy valamelyest is kiegyensúlyozottan, tárgyilagosan magyarázzák a helyzetet a nézőknek. A szocializmusban az ilyesmit megvadult kispolgári nézeteknek minősítették. Akkor is a kisebbségi-mássági, avagy az őket feltétel nélkül istápoló ide-odalógusok (Majdnem gondolkodókat írtam) álltak mögöttük. A „Szabadfogásban” elhangzottak ezért csak azokkal a pódiumukra festett torz arcfestményekkel vannak összhangban, amelyek mögött ülnek a műsor szereplői. Egyik-másik arcfestmény szaggatott vonallal függőlegesen ketté is van vágva, mintha skizofréniára utalna. De lehet, hogy mindez csak a mostanában divatba jött kisebbségi-mássági művészeti kifejezési és rendezavarási szabadosság része. Semmiképpen nem árt azonban felhívni a figyelmüket rá, hogy a lakossági kezdeményezésre létrejött, a hideg idő ellen ruhanemű felajánlásával védekezést nyújtó „Szabadfogás” mozgalom nemcsak egy ékezzel különbözik tőlük, hanem utat mutat a felesleges, a szavak csúrésével-csavarásával és nagyotmondással foglalkozó, önmagukat politológiai tartó gyülekezeteknek. Feltűnő, hogy a hasonló összesereglések eszeveszetten sokasodnak, pedig semmi szükség rájuk. A kisebbségi-mássági törekvések mellett burjánzásuknak az is

oka lehet, hogy nem intellektuális-gondolkodási képesség és tisztességes tájékoztatási szándék kell hozzájuk, hanem csak tudálékosság, készség frázisok puffogatására és a kormány intézkedéseinek ócsárlására. A közéletet mérgező nézeteik, szégyent nem ismerő eljárásaik udvarlások az egyre ésszerűtlenebbé váló SZDSZ-utód ellenzék és a szabadkőműves-zsidó pénzügyi háttérhatalom ügynökei által híresztelt téveszmékkel.

A nemek „forradalma”?

A kisebbségi-mássági vonalon fut a feminizmus és a legújabban megjelent örület, az úgy nevezett nemi mozgalom is, amely politikailag korrekten „gender movementnek” hívandó, hogy előkelőbb, misztikusabb, s eleve tekintélyuralmi legyen. Már számos szervezetük van, amelyek szerint immár a félszázat is meghaladja a titokzatos módon újként megjelenő és sokasodó faji jellegű másság-változatok, azaz a nemi korcsosulások száma, amelyeket mind messzemenően tiszteletben kellene tartanunk. (Egyes források szerint a számuk jelenleg pontosan 58. Az igazi pontosítandó kérdés azonban az, hogy hirtelenjében vajon milyen okoknál fogva szaporodtak fel világszerte? Talán mert tudatosan és tervszerűen terjesztik?) A nemi másságok közelebről meghatározatlan „modern és nyitott társadalmat” követelnek, de valójában másságivá, azaz természetellenessé akarják tenni a jelenlegi társadalmat, ám semmiképpen sem jobbá. A tevékenységük középpontjában is a megfoghatatlan politikai korrektség nemi téren történő abszolút védelmezése és immár „tudományos” **terjesztése** áll, azaz ugyancsak a világra akarják erőltetni a társadalomellenes hamis tudatukat. Kihívó és gusztustalan pózolásukkal önmaguk elismerik, hogy nem olyanok, mint a többség. Akkor azonban azt is el kell fogadniuk, hogy a többség nem olyan, mint ők, ezért ajánlatos lenne, hogy meghúzzák magukat mássági mivoltukban, ahogy azelőtt tették. Sokan talán már nem is emlékeznek rá, **hogyan is volt mindez nem is olyan régen, amikor többség, kisebbség, másság tudtak egymásról, de békében éltek egymás mellett, mert nem emelték kultusszá a nemi korcsosulásokat.** E mássági agyalágyultság nálunk most abban csúcspontba ért, hogy az ELTE-n „Társadalmi nemek tanulmánya mesterképzési szak” indul. Az idegenül „Gender Studies” néven futó mesterképzés (ízlelgessük egy kicsit a „mesterképzés” szót, meg hogy a szexuális nemeket immár a „társadalmi nemek” rangjára emelték) állítólag *társadalomtudományi alapokon nyugvó interdiszciplináris program, melynek középpontjában a társadalmi nemek közötti viszonyok és a társadalmi struktúra közötti kölcsönhatások elméletileg megalapozott és szisztematikusan módszertani apparátussal történő probléma-orientált vizsgálata áll.* A szárnyaló fogalmazás ellenére a kezdeményezésnek semmi köze a tudományokhoz, annál több az ember- és ezen belül a férfiellenes okoskodáshoz, miközben nemlétezőnek tekinti a nők által is elkövetett szóbeli, lelki, fizikai erőszakot. Gyakorlatilag nemi háborút indít, ami tragikus következményekkel járhat. Semmiképpen nem forradalom, talán inkább ellenforradalom; de akármelyik is, a válaszuk legyen „Nem!” Bizonyosan ebben a szellemben született az **üdvözlendő kormánydöntés családtudományi szak indításáról a Corvinus egyetemen.**

Mindezek miatt egyre kérdésesebb, hogy a rendőrség és a kormányzervek miért védelmezik a nyomuló kisebbségeket és másságokat, illetve miért azokat rendszabályozzák, büntetik, akik szembe mernek szállni társadalomellenes megnyilvánulásaikkal. Egyre sürgetőbb, sürgessük is, hogy minél előbb találják meg a helyes utat: a másságok-kisebbségek is, de a kormányzervek mindenképpen.

Olimpia nem, Maccabi Games igen?

Országunk az ötkarikás játékok hét alapítója közé tartozik. Ezért az 1896-os első modernkori olimpia színhelyéül szóba jött a millenniumi ünnepekre készülő Budapest is, de már ekkor hasonló méltatlan vita bontakozott ki, mint jelenleg. Majd 1914-ben a NOB Budapestnek ítélte az 1920-as játékok rendezési jogát, amire az ismert 1919-es nemzetellenes események miatt nem kerülhetett sor. Aztán ígéretet kaptunk rá, hogy 1948-as játékok helyszíne Budapest lesz, de a politika ismét közbeszólt. A gáncsolók mindig ugyanabból a kisebbségi-mássági körből kerültek ki, akárcsak a maiak: alapvetően a szabadkőműves-zsidó kapcsolódású, külföldi mintákra hangolódó, a nemzeti érzéstől és érdekektől elszakadt baloldali-liberális politikai erők. Ők akadályozták meg az 1996-os világkiállítás is. Ezúttal a semmiből (Vagy ismét a Soros György-félék pénzéből?) ripsz-ropsz megjelent Momentum Mozgalom, amely akárcsak a fő hazai pártolója, az LMP, ugyanazon a kisebbségi-mássági vonalon fut, mint az SZDSZ, a rendszerváltás utáni legkártékonyabb magyarellenese. Nem az ország helyzetének megkönnyítésére, nem nemzeti sikerekre törekednek, hanem **a tagadás és a merjünk kicsik lenni téveszme bajnokai ők is.** Ám ugyanezzel a hévvel támogatnak bármiféle kisebbségi-mássági rendezvényt, nyilván a tervezett budapesti zsidó olimpiát is. Ki tudja, talán még összefüggés is lehet a feltétlen tagadásuk és a valószínűnek látszó feltétel nélküli igenlésük között. Netán még az olimpiától visszalépésünk és a Maccabi Olimpia között is létezhet holmi egyelőre ismeretlen összefüggés. **Nem**

azért mondatták-e le velünk az olimpiát, hogy a zsidó olimpiára fordíthatassanak minden pénzt és erőfeszítést?

A budapesti olimpia hívei e kérdésben is olyanokkal állnak tehát szemben, akiknek nincsenek gátlásaik. S mindez csak kívülről látszik kisszerű politikai játszmának – ahogy némelyek akár tévedésből, akár álcázásként próbálják beállítani – a háttérben az a nagy kérdés, hogy megengedhető-e a magyarságnak világraszóló sikerélmény. Ugyanis csak egyetérteni lehet Az Ybl-díjas építészmérnök Jánossy Péter Sámuel véleményével: *„Minden egy forint, amit az olimpiára költünk, a multiplifikáló hatás miatt 12 forintot hozna be a költségvetésbe. A GDP 3 százalékról megugrana 6-7 százalékra. Ez lehetővé tenné a bérfelzárkóztatást a Nyugattal szemben. Az olimpia megerősítené, egyesítené a V4-eket, akiket be lehetne vonni a rendezésbe. Mi a lenézett, szétlopott volt szocialista országok megerősödniük lelkileg és gazdaságilag. Az aláírásgyűjtés nemzetellenes uszítás. Ne hagyjuk magunkat. Hajrá magyarok!”*

Hajrázunk tehát, s mindenki lássa be, hogy mindezek okán, magyar fejjel gondolkodva, az egyetlen logikus hazafias parancsoló lépés csak az lehet, ha az olimpiától visszalépéssel összhangban **a kormány visszavonja az 2019. július 29 és augusztus 7 közötti Maccabi Games Budapesten, népszavazás, vagy nemzeti konzultáció nélkül elvállalt megrendezését is.** A rendezvényre, ugyancsak a megkérdezésünk nélkül szánt 2,1 milliárd forintot támogatást pedig az árva magyar műemlékek védelmére fordítja, amelyek porladoznak, miközben a zsidó emlékművek és emlékhelyek mindinkább beborítják a fővárost és az országot. Annál inkább követelő így eljárni, mert a tagadhatatlanul rasszista alapon szervezett olimpia magával az olimpiai eszmével ellentétes, hiszen kirekesztő alapon különbözteti meg az embereket, csak zsidó sportolók részvételét teszi lehetővé. (Ők pedig még az ellen is tiltakoznak, és sértőnek minősítik, hogy a zsidó temetőben keresztény is fekszik). Túl ezen, számunkra nemzetbiztonsági kockázatot jelent, mert törvényszerűen ide vonzza a terroristákat. Ráadásul már eddig is túl sok „nemzetközi” zsidó szervezet összejövetelének adtunk helyet – ugyancsak a magyar nép megkérdezése nélkül – amelyek egytől egyig magyarelles és kormányellenes szellemben zajlottak, de – példátlan módon – még csak szóvá sem tettük. Pedig nem nehéz belátni, hogy a folyamatossá és uralkodóvá vált nemcsak szükségtelen, hanem kártékony filozofizmus a kisebbségek-másságok rémuralmát erősíti.

A tagadhatatlanul rasszista jellegű betolakodásnak minősülő zsidó olimpia Budapesten megtartása ellen már mozgalom szerveződik az Interneten és a közéletben. Támogassuk, adjunk neki lendületet, s más módon is próbáljuk elősegíteni a kormány kívánatos döntését.

Természetesen semmi kifogás nem merülhet fel az ellen, ha valamely nemzet sporteseményt szervez külföldre szakadt leszármazottainak – bár más példa nemigen akad rá – de mi sem természetesebb, mint hogy ilyen rendezvénynek az anyaország, azaz a Maccabi Gamesnek maga Izrael adjon helyet. Ugyanis kifejezett rasszizmusnak minősíthető önmagában az a fondorlatos igény is, hogy a rendezvényeiket harmadik országokban akarják megtartani. A magyar nemzetet igencsak szétszabdalta ugyanaz a szabaddóműves háttérhatalom, ám eszünkbe sem jutna, hogy Tel-Avivban rendezzünk magyar olimpiát, de még Pozsonyban, vagy Kolozsváron sem. Tisztafejűek és mértéktartók maradunk, nem hozunk más országokat olyan kellemetlen helyzetbe, hogy nemet kelljen mondaniuk. Jelenleg pedig van elég gondunk, ne vegyük a nyakunkba másokét, ne vállaljunk felesleges kiadásokat, munkát, beláthatatlan kockázatot. Ilyen lépés logikusan következik a határozott és mindenki által változatlanul támogatandó eljárásunkból is, ahogy a betolakodó migránsok ellen megvédjük a határunkat és az EU határait. **Senki nem veheti zokon, hogy sem az arcátlanul, sem a sandán betolakodók között nem teszünk megkülönböztetést.**

E lépés annál inkább parancsoló, mert mostanában, nem tudni milyen jogcímen, de a *Tett és Védelem* nyíltan rasszista indítatású zsidó szervezet mellett bizonyos jogi és erőszakszervek is üldözni kezdenék azokat, akik magyarabb Magyarországot akarnak, ezért szólnak, főleg, ha tesznek is valamit. Ez egybeesik az elkülönülést kultiváló egyes zsidó szervezetek és vezetők elképzelésével, miszerint nem a magyarság, hanem **a sokszínűség – azaz a megosztottság – jelent biztonságot a zsidóság számára.** Szemünkben minden nemzeti önvédelem antiszemitizmus, a zsidókat észrevevő és megnevező magyar pedig náci. Szerintük és hazai baloldali-neoliberális támogatóik szerint ez a „szélsőségeség” csak úgy küzdhető le, ha az európai civilizációt felváltja egy kevert hitű, kultúrájú, fajú, gyökértelen szürke népség, amelytől a zsidóságnak nem kell tartania. Féltékenyen dolgoznak is rajta, hogy a hasznos idioták szintjére süllyesszék a magyarokat is. A történelem folyamán a rasszista zsidó álláspontot mindig is jellemezte az igény, hogy minden befogadó országnak a zsidó érdekek szerint kell átalakulnia, akkor is, ha a nemzete sérül vagy belepusztul.

A hazánkban regisztrált kisebbségieknek (érdekes módon a sokasodó zsidó szervezetek ellenére a zsidóságot nem sorolták közéjük, holott éppen ők különülnek el leginkább) és a másságiaknak örülniük kellene, hogy egyenjogúak, az elképzeléseik szerint élhetik az életüket akkor is, ha bizonyos vonatkozásokban óhatatlanul elkülönülnek. Ennek ellenére természetesen megkérdőjelezhetetlen, hogy az állampolgáraink etnikailag nem magyar eredetű része teljes egyenjogúságot élvez (Valljuk ezt annak ellenére, hogy a magyar kisebbségeket egyetlen szomszédos országban sem így kezelik, sőt kifejezetten faji meg gondoldásokból akadályozzák a létüket), de vitán felül áll, hogy előjogokat nem követelhetnek.

Azt is tudomásul kell venniük, a kormány szerveinknek pedig következetesen, kivételezés nélkül érvényesíteniük kellene, hogy érdekütközés esetén a magyar nemzeti érdek a mérvadó. E tételt alkotmányozási szintre kell emelnünk, mivel jelenleg egyes kisebbségek és másságok tekintetében ez fordítva van.

Mindezek okán mostanában túl sok politikailag korrekt, azaz részrehajló, igazságtalan bírósági ítélet, vagy ítélet enyhítése születik, mintha csak létezne valami elkülönülő háttérhatalom a magyar jogi karban is. Elismerten hoztak nem egy téves ítéletet. Akad politikailag kifejezetten inkorrekt is, mint a Budaházyé. Azt meg még minősíteni is nehéz higgadtan, hogy a törvény szerint 3 év jár a zsidóság történelmének egyetlen eseménye, a holokauszt valamely részletének akár indokolt megkérdőjelezéséért, vagy nemzetidegenek által gyűlöletbeszédnek nyilvánított kijelentésért, de csak 1 év a magyar nemzeti jelképek gyalázásáért. Sajnos, ma ez a 3:1 javukra arány az uralkodó az élet szinte minden területén, mégis ők a legkövetelődőbbek. Klikkek, csoportok, sőt személyek mondvacsinált „joga” akadályozza a közösségi jog érvényesülését. Szégyen a törvényhozókra, akik ezt kialakították, még nagyobb szégyen azokra, akik elnézik, és szégyen valamennyiünk számára, hogy hagyjuk a politikai korrektség intézményesített és törvényesített garázdálkodását. Ugyanakkor részükről naponta elhangzik az antiszemitizmus vádja, az izraeli nagykövetek rendszeresen beavatkoznak a belügyeinkbe. Mindez túrhetetlen, de az illetékeseink tűrik. Ezért fordulhat elő büntetlenül olyasmi, hogy a tel-avivi magyar nagykövet a hazánkban „*egyre fokozódó és elharapódzó antiszemitizmusról*” beszél az izraeli hivatalos személyeknek. És még mindig nagykövet; féltő, hogy az is marad.

A magyar kisebbségeket nem pártfogolják

Érthető, hogy mind a kormányok, mind a társadalmi erők szabadulni akarnak az atom-világháborúval fenyegető politikai-ideológiai szembenállástól, de ez nem jelenthet korlátlan pragmatizmust, vagy toleranciát. Minél több tagja van az EU-nak és a NATO-nak, esetleg annál inkább lehet érvényesíteni a nemzeti érdekeket és törekvéseket. Éppen ezért rajtunk kívül senki nem adja ingyen a támogatását a szervezetekbe belépéshez. Külpolitikai szempontokból ellenjavallt, mégis folyik a magyar kisebbséggel, de Magyarországgal is nyilvánvalóan barátságtalan, ráadásul ukrán taggal alig rendelkező ukrainai felső vezetés mellett **feltétel nélküli** rendszeres magyar kiállítás. Arra a nemzeti érdekek helyett „értékalapú” Martonyi-féle külpolitikára emlékeztet, amely kezdeményezően, minden feltétel nélkül hivatalos magyar nemzeti érdeké nyilvánította több szomszédos és környékbeli ország EU-, vagy NATO-csatlakozását, de amiért soha semmi ellentételezést nem kértünk, s nem is kaptunk. Minket senki nem támogat feltétel nélkül, sőt egyre több feltételt szabnak. Ennek fényében kérdéses, akár kül-, akár belpolitikai szempontból jó-e az nekünk, ha az ukránok vízummentesen jöhetnek be hozzánk, mikor e lépést még az EU és Oroszország sem szorgalmazza.

Emlékezni kell rá, semmilyen haszonnal nem járt számunkra, hogy Romániát is minden feltétel nélkül hozzásegítettük EU-tagsághoz és más nemzetközi pozíciókhoz. Nem kaptunk cserébe semmit, sőt azzal fenyegetnek bennünket, hogy a Tiszáig tolják ki a határukat! A magyar-román viszonyt sem az rontotta el, hogy 2016. december 1-i ünnepi fogadásaikon – ami nekünk gyásznapi – nem jelenhettek meg a magyar diplomaták, ami kapcsán a kisebbségiek-másságiak ismét csak támadták a kormányt. Persze, lehetett volna kisebb csinnadrattával, bejelentés nélkül végezni. Ám ettől függetlenül csak zavart és kárt okoznak azok, akik az intézkedést, mindentől elszigetelten vizsgálva, elmarasztalják.

Számon kell tartanunk azt is, hogy az EU vezetőinek egyszer sem jutott eszébe a majd egy évszázada rossz helyzetben lévő magyar kisebbségek ügye, pedig sokkal inkább korlátozzák őket, mint a migránsokat. Nem érzékelik, hogy egyre szükségesebb a székely autonómia, miközben kezüket-lábukat törlik a muszlim migránsokért és a régebben betelepültekért. Pedig az elszakított magyarság nem csökkenő problémái nagyon is valós és égető európai kérdések, amelyeknek még a nyugat-európai országokban is van bizonyos támogatottsága. Mindennek ellenére is akadnak, főleg ellenzékiek és nemzetidegenek, akik „*több Európát*” akarnak.

Korunk hősei a migránsok?

A népvándoroltatásban érintettek, mind az európaiak, mind azok, akik önként, vagy kényszerből elhagyják hazájukat, a háttérhatalom, konkrétan az amerikai-izraeli politika áldozatai. **A migránsok többsége azonban nem menekült, hanem gyakorlatilag betolakodó. Politikai menekült alig van közöttük, ilyenről nem is hallunk. Kiképzett terrorista annál több.** A legtöbb migránsnak már van kisebb-nagyobb hazai, vagy európai priusza. Társadalmi, vallási, szexuális és egyéb nézeteik integrálhatatlanok az európai kultúrába, hiszen erkölcsi köntösbe bújtatott keresztényellenességről és fehérember-ellenességről van szó, beözönlésük pedig honfoglaló jellegű. Faji háború fenyegetésével kell szembenéznünk, ami egyes afrikai és közel-keleti országokban gyakorlatilag már folyik is. Kártékony minden más megközelítés és minősítés, amivel a hívogatók és simogatók mentetik őket. A berlini terrortámadásra például Gyurcsány azonnal kijelentette, hogy nem látnak terroristát minden migránsban. Ez önmagában helyesnek hangzik, csak hogy átgondoltan képmutató, mert egy konkrét véres terrortámadás elítélése helyett az elvont elv hangoztatása éppen a lényegről vonja el a figyelmet. Persze nem minden betolakodó terrorista, de politikai naivitás, vagy tudatos félrevezetés ilyen helyzetben

ezzel előhozakodni. Más baloldali és neoliberais ellenzékiek is lényegesen megkerülő módon reagálnak az ismétlődő terrorista akciókra. A jelenlegi hazai jobb- és baloldali ellenzék álláspontja gyanúsán közel áll a kisebbségi-mássági törekvésekhez, s a külföldi befolyásolási szándékok elősegítéséhez. A hazaárulástól sem visszariadó, s a problémáink megoldásáért semmit sem tevő, de szószátyárkodásban verhetetlen ellenzéki pártocskák és egyes civil szervezetek által teremtett állandósított nyugtalan légkör, csatazaj mögött sajátos célok követése folyik: rombolják, pusztítják mindazt, amit a természet és a társadalom évezredek alatt létrehozott. Napjainkban ez abban csúcspontba ért, hogy még véletlenül sem nemzeti érzelmű magyar embert jelölnek köztársasági elnöknek sem, hanem olyan személyt, akinek ismert a migráns-simogatókhoz kötődése. Mindez Brüsszelből is eszelős megerősítést kap; mostanában Donald Tusk, az Európai Tanács elnöke azt hirdeti, hogy nem a migránsok, hanem Donald Trump, Kína és Oroszország jelenti a veszélyt. Újra is választották annak ellenére, hogy a lengyel kormány megvonta tőle a bizalmát. Avagy éppen ezért?

Ennél már csak Juncker, Merkel és híveik álláspontja erkölcsesebb, akik a háttérhatalom érdekeit védik, nem elkötelezettek az európai népek, még a saját népeik mellett sem. Merkel eljárása a legbecstelenebb, aki ellátogatott a berlini terrorista akció helyszínére és részvétét fejezte ki az áldozatok hozzátartozóinak, azaz úgy tett mintha nem az általa folyamatosan hívott betolakodók rémtetteiről lenne szó, holott a terrorista akcióknak távirányított zombi minőségében éppen ő az egyik fő okozója. Politikája következtében Németország ma már a zsidók mellett a muszlimok kedvenc országa is lett, s a németek immár abban a kegyben részesülnek, hogy hamarosan két filozemita közül választhatnak kancellárt: Merkel, vagy Schulz. A maga nemében ez történelmi eredmény, csak éppen ugyanolyan rossz útra tereli őket, mint a faszizmus. A nemzetrontó törekvések keretében a Merkel által vezetett "kereszténydemokrata" CDU-ban Midu (Muslime in der Union) néven még muszlim csoportosulás is alakult. Sajtóhírek szerint az alakuló ülésén az „Allah akbar” felkiáltás is elhangzott.

A terroristák, a hangoztatott ideológiájukkal összhangban, a gyakorlatban éppen azzal mutatják ki valódi európaellenes, keresztényellenes és fehér ember elleni szándékaikat, hogy még az őket hívó és kifejezetten szeretettel fogadó országok népe ellen is véres terroristamadásokat követnek el. Ahogy egyébként, a történelem tanulsága szerint, az agresszorokhoz hasonlóan, a betelepülők és a betolakodók is elsőként mindig a szálláscsinálóikkal végeznek. A

legfelsőbb német politikusok – akik láthatólag arra büszkéek, hogy immár semmire nem büszkéek, s lassan már azt sem tudják, hogy fiúk-e, vagy lányok – és a hírközlő eszközeik jó része joggal tarthatnak ettől, hiszen gyakorlatilag azonosultak a politikai korrektség követelményeivel és igyekeznek meggyőzni a német, sőt az európai társadalmakat annak üdvözítő mivoltáról. Mi több, iparkodnak takargatni és eltussolni mind migránsok, mind a kisebbségek és másságok által elkövetett bűncselekményeket. Szerencsére nem feltételezhető, hogy ez kitörölődik a német nemzet tudatából, de átmenetileg olyan súlyos következményekkel is jár, hogy ma már a németek menekülnek Németországból és felmerül az erkölcsi-politikai társadalmi felbomlás veszélye.

Nem sorolható kifejezetten a politikai korrektség körébe, de ugyanolyan megtévesztő és félrevezető, hogy mostanában még a nemzeti érzelmű politikai erők is szinte egyedül a kisebbségek és a másságok bálványának hitt Soros Györgyöt látják az Európa számára gyászos fejlemények mögött. Nem vitás, hogy főszereplőként ott áll, de egyedül neki sem annyi pénze, sem akkora hatalma nem lenne, hogy mindazt megtegye, ami a népvándoroltatás és a sajátos igényeket általános emberi jogoknak beállító civil szervezetek lázítása kapcsán zajlik. Ő is csak az igazi tettesek, a szabadkőműves-zsidó pénzügyi háttérhatalom ügyeletes faltörő kosa. **Talán éppen az a fő feladata és szerepe, hogy elvonja a világ figyelmét erről a háttérhatalomról.**

Magyarország a világ előtt bebizonyította, hogy a migráns beözönlés csak akkor állítható meg, ha a nemzetállamok megvédik a határaikat, hiszen az **EU tagállamok (elsősorban Görögország, Olaszország és maga Németország) egyszerűen nem teljesítik szerződéses kötelezettségeiket a schengeni határ védelmére.** Enélkül Európa átjáróház mindenkinek, a terroristáknak is. Annak fényében, hogy a már itt lévő migránsokkal pedig se a franciák, se a németek nem tudnak mit kezdeni, mégis folytatják a fogadásukat, nyugodtan állítható, hogy a jelenlegi vezetőik továbbra sem akarnak foganatosítani intézkedéseket országaik és Európa idegen megszállása ellen. Egyesek még azt is el akarják hitetni velünk, hogy a migránsokat keblükre ölelő országok nincsenek döntési helyzetben, mivel úgy érzik, jóvátételt kell fizetniük a gyarmatosításért. Ám ki hiszi el, hogy az annak idején véres kegyetlenséggel végrehajtott és jelenleg más módszerekkel, de ugyanolyan kegyetlenséggel folytatott újragyarmatosításért hirtelen lelkiismeret-furdalás kerítette őket hatalmába. Jogos lenne, hogy fizessenek, de hagyják ki belőle a közép-európai országokat, amelyeknek sohasem volt gyarmatuk, de még hasonló gondolatuk sem, sőt maguk is a kizsákmányoltjaik közé tartoztak és tartoznak ma is, az EU ellenére is.

Az EU és sok nyugat-európai politikus a tolerancia jegyében naponta próbál lenyomni a torkunkon hajmeresztő „újításokat”, de ideje megálljt parancsolni a hagyományainkat és a természet rendjét romboló hangoskodásnak. A szellemi-lelki gyarmatosítást támogató kisebbségi és mássági vezetők pedig a politikusok párbajsegédjei. Együtt hihetetlenül nagy károkat okoznak a nemzeteinknek. Érthetetlen, hogy miért tűrjük a rendre illetéktelennek bizonyuló illetékes szervek és politikusok garázdálkodását, ahelyett, hogy összefognánk és véget vetnénk az összeesküvés korszak szellemi-lelki és politikai rémuralomnak.

De megközelítendő e kérdés más oldalról is. Bizonyos személyek, időnként még egyes hatóságok részéről is feltűnő túlérzékenység és megalapozatlan jogi-közigazgatási erőszakos eljárási készség mutatkozik minden olyan személy, szervezet, vagy kezdeményezés ellen, amelyben a magyar szó szerepel. A magyar szót – értve alatta a nemzeti érdekeink megfogalmazását, védelmét és érvényesítését – azonban egyetlen választott, vagy kinevezett személy, illetve szervezet sem sajátíthatja ki, főleg nem büntethet másokat azok képviselőjének a szándékáért. Ellenkezőleg, védelmezni és egyetlen hatalmas folyamba kell csatornázni a magyarság kifejeződési formáit és törekvéseit.

Ellenzél: Putyin, Orbán, Trump

Kezdetről fogva volt ellenzél, sokféle, s mára szerencsére felerősödőben van. Gyorsan világossá vált ugyanis, hogy a politikai korrektség a szabadkőműves-zsidó pénzügyi elit, a háttérhatalom fegyvere, s az érintett országokban megindult a harc a nyomulása ellen. Számos országban, köztük olyan nagyhatalmakban, mint Oroszország és Kína, teret sem engedtek neki. Az ellenzél egyik jele volt az összeesküvés elméletek megjelenése. Az ellenük indított megveszekedett támadások pedig azt jelezték, hogy jó irányba fúj. Az összeesküvés elméletek (konteo, azaz konspirációs teóriák) ugyanis leleplezték, hogy a világunkban zajló események célja más, mint ahogy a politika és a hírközlő eszközök be próbálják állítani. A háttérhatalmi, valamint kisebbségi-mássági erők ezért emlegetik gúnyosan és próbálják alaptalannak beállítani az összeesküvés elméleteket. Az elméletek azonban mindig jelenségek, események, folyamatok kapcsán és csak akkor keletkeznek, ha ezek és a hivatalos magyarázatuk között jelentős a különbség, viszonyuk ellentmondásos, vagy nincs is magyarázat. Tehát az alapvető ok mindig maga az esemény. **Nem születik összeesküvés elmélet összeesküvés ténye, legalábbis alapos gyanúja nélkül.** Az Oroszország és Magyarország ellen állandósult támadások, a Trump elleni fenyegetések, az intézkedéseivel szembeni ellenállás, az európai nemzetállamok elleni migráns betolakodás brüsszeli segítése egyaránt a szervezethez jeleit mutatják, arra engednek következtetni, hogy a háttérhatalmi összeesküvésnek még olyan részletei vannak, amelyek világraszóló meglepetést okoznak, amikor kiderülnek

Az ellenzél eseményei közül, a sokasodó spontán egyéni és tömegmegmozdulások mellett, említésre méltó, hogy 2014 júniusában, a nyilvánosság teljes kizárásával, Bécsben létrejött egy **Ellen-Bilderberg** elnevezésű nemzetközi szervezet. (A Bilderberg-csoport a világ legbefolyásosabb bankárait, üzletembereit, politikusait tömöríti, akik 1954 óta minden évben összegyűlnek a szabadkőműves-zsidó pénzügyi háttérhatalom irányvonalának meghatározására). Kezdeményezője Konsztantyin Malofejev orosz iparmágnás. Részt vesz benne a francia Marion-Maréchal Le Pen (Jean-Marie Le Pen unokája), Heinz Christian Strache, az Osztrák Szabadságpárt elnöke, Volen Sziderov, a bolgár idegenellenes Attakapárt alapító elnöke, a melegházasság ellen lobbizó Családok Világkongresszusa (WCF), a horvát jobboldal több képviselője és más nemzetközi közéleti szereplők. Az Ellen-Bilderberg kifejezetten Brüsszel ellen és a nemzeti államok mellett politizál. Putyin levelet intézett a konferenciájukhoz. (Magyar politikus részvételéről nincs hír, de a moszkvai előkészítő értekezletükön megfigyelői minőségben részt vett Pröhle Gergely államtitkár-helyettes. – Internetes források szerint a néppártosodása előtt némi kapcsolat volt a Jobbikkal is). A szervezet támogatja Oroszország politikáját, ellenzi a migrációt, az állami terrorizmust, fellépést tervez a szabadkőműves-zsidó pénzügyi háttérhatalom ellen. Malofejev célja összehozni az európai és az orosz jobboldali értelmiséget, arisztokráciát és üzletembereket, hogy „közös keresztény válaszok szülessenek Európa kapcsán”. A szépen hangzó általános cél konkrétan azt jelenti, hogy Malofejev és a Szent Balázs Alapítványa „a meleg lobby” ellen harcol, mert szerinte ma ez jelenti a legnagyobb veszélyt az európai keresztény kultúrára. Mindez jól hangzik, de bizonyos ellentmondásosságra utal, hogy az 1815-ös Szent Szövetséget tekintik példaképnek. Törekvéseik nagy része helyesnek és támogatódnak tűnik, de értékelésükkel célszerű kivárni.

Ennél sokkal fontosabb jelenség, a Visegrádi Négyek egységes, az EU jelenlegi vezetésétől markánsan elkülönülő álláspontja és az érezhetően növekvő szerepe a migráció kérdésében is, valamint az, amit néhány hírközlő eszköz elhamarkodottan, vagy célzatosan „Putyin-Orbán-Trump tengelynek” nevez. Ilyen tengely, természetesen, nem létezik, de bizonyos kérdések hasonló kezelése megfigyelhető, ami mindenképpen üdvözlendő.

Közülük Trump szerepeltetése igényel némi magyarázatot. Az USA-ban súlyos társadalmi problémává vált a fizikai munkás fehér férfiak elégedetlensége helyzetük folyamatos romlása miatt, lévén, hogy a tőke gátlástalan profithajhászása érdekében a könnyebben kizsákmányolható feketék, a latin-amerikaiak és a nők „pozitív diszkriminációját” részesítette előnyben. Ők lettek Trump támogatói szemben Hilary Clinton „píszí” taposómalmaival. A fehér amerikai polgár, ha a külpolitikára is odafigyelt, érdekes fejleményekkel szembesülhetett. Az USA az iraki kormányt támogatta az Iszlám Állam elleni harcban, holott az Iszlám Állam éppen az USA és Izrael segítségével jött létre, csak úgy tettek, mintha szemben állnának vele, bár az a Szaúd-Arábia, amelyet viszont szerettek, az USA-tól kapott fegyverekkel támogatta az Iszlám Államot. Asszad szíriai elnököt sem szerették, támogatták az ellene harcolókat, kivéve az Iszlám Államot, amely pedig tényleg harcolt Asszad ellen. Iránt sem szerették, habár Irán támogatta az iraki kormányt az Iszlám Állam elleni harcban. Mintha Obama és Clintonné azt akarta volna elérni, hogy az ellenségeik vereséget szenvedjenek, de úgy, hogy ne ha az ellenük harcoló ellenségeik győzzenek, akiket ők még

kevésbé szeretnek. De Szaddam Huszein és Oszama bin Laden is szövetségesük volt, mégis halálos ellenséggé váltak és ki is végeztették őket. Az amerikai polgár tehát képtelen volt eligazodni, s úgy látja, veszélyes az USA barátjának lenni. Főleg ha még eszébe jut, mindez azzal kezdődött, hogy megszálltak két országot is, hogy kiűzzék onnan a terroristákat, akik nem is voltak ott, amíg ők oda nem mentek azzal az ürüggyel, hogy kiűzzék őket. Obama – akinek a teljes anyakönyvi nevéből mind önmaga, mind hívei mindig kihagyják a leglényegesebbet, a Husseint – hét országot bombázott (Afganisztán, Irak, Líbia, Pakisztán, Szomália, Szíria, Jemen), Izraellel együtt támogatta az „arab” tavaszt és az Iszlám Állam létrehozását, azaz tömeggyilkos, ám a „píszí” értelmében mégis Nobel-békedíjat érdemelt. Mivel mindezen józan ésszel képtelen eligazodni, az amerikai polgár azon töpreng, tényleg amerikai gondolkodásmódról és érdekekről van-e szó.

Távolról mindez rémesen hasonlít a hazai baloldali-neoliberális pártocskák „egységére”, amelyben nekünk kellene eligazodnunk. Már ha fontosnak tartanánk. Az egyik kész mindenkivel együttműködni, csak az a kis párt és XY ne legyen közöttük; a másik is kész az egységre, csak az a harmadik és NN ne legyen benne; ez utóbbi is kész egységre lépni, de XY nélkül nem; a negyedik is az egység híve, de kizárná belőle azokat, akik másokkal nem értenek egyet, és így tovább. Vívják a maguk szűk érdekvédelmi, erős kisebbségi-mássági jeleket viselő harcukat, a nemzetről pedig teljesen elfeledkeznek. És ebben ugyanúgy őszinték, mint az amerikai megfelelőik; még a szóhasználatukban is kerülik a nemzet szót.

Az amerikai polgárra visszatérve, a konkrétumukat újból áttekintve, rá is jön: izraeli, pontosabban szabadkőműves-zsidó háttérhatalom érdekei irányították az előző amerikai kormányokat, amiről egyre többet hall, s meg is dicséri önmagát, hogy nem érti a politikájukat, sőt nem is akar vele egyetérteni. Inkább Trumpra szavaz hát, mert logikusabb dolgokat hall tőle: *„Három kézkezetmos-zombizóna van, amit amerikai politikusok jobban szeretnek békén hagyni: a közjóléti kiadások, a Wall Street és a Pentagon. A közjólétektől jönnek a szavazatok, a Wall Streettől a semmiből teremtett pénz, a Pentagonból pedig a csinált ellenségek és a biztonság látszata.”* De még az is tetszik neki, hogy Trump kijelenti: *„Én továbbra is kiszámíthatatlan akarok maradni”*, mert ő ebben éppen a „píszível” szembeni kiszámíthatóságot tapintja ki, és ezt tartja az új elnök erősségének. Azt is kieri az új elnökből, hogy megakadályozza az USA széthullását, mely folyamat a kisebbségi-mássági elnökségek alatt meg is indult, amire nemcsak orosz, hanem amerikai és más tudományos elemzések is figyelmeztettek.

A hazai hírközlő eszközök többsége vak gyűlölettel viseltetik Putyinnal, Orbánnal és Trumpgal szemben. Nyíltan „tematizálják” eltávolításukat, de még esetleges meggyilkolásukat is, ami mutatja, hogy a háttérhatalom mi mindenre képes. Tény, hogy Trump nem politikusi nevelést kapott, de lehet, éppen ezért válhat államférfivá, ahogy a kezdeti lépései sejtetik, bár a végleges értékeléssel esetében is célszerűbb kivárni. Trump az ellenfelei legártatlanabb megfogalmazása szerint megosztó ember. Ezt az értékelést óvatlanul egyes jobboldali gondolkodók is elfogadják. Pedig ez logikai bukfcenc: ugyanis láthattuk, a „píszí” az eleve megosztó, s annak védelmében most Trumpot, Putyint és Orbánt próbálják előttünk megosztóként feltüntetni.

Van-e teendőnk?

Mindenekelőtt tudatosodjon bennünk, hogy az egyre sokasodó kisebbség és másság „teremtésének” és kivételezett helyzetbe juttatásának politikája kártékony és baljóslatú, talán egyenesen végzetes stratégiai célokat követ. A pénzügyi szabadkőműves-zsidó háttérhatalom ezúton akarja „megoldani” az általa másképpen megoldhatatlannak látott problémákat: a túlnépesedés eltűzött és a tőke érdekei szerinti kezelését, valamint a nemzeti államok megszüntetését, pontosabban a többségi nemzeti egység megteremtésének megakadályozását az egyes országokban. E céljai elérésére kialakított ideológiai, szexuális, vallási, faji és politikai terror már-már polgárháborúval fenyegeti Európát, de lehet, hogy a világunkat is. **A migránsok nem is titkolják, nemcsak azért jönnek – a háttérhatalom nemcsak azért küldi őket – hogy jobban éljenek, hanem hogy megteremtsék a saját, előbb párhuzamos, majd uralkodó társadalmi rendszerüket, megsemmisítsék a kereszténységet és a fehér fajt. Bűn lenne elfelejtenünk, hogy ez parancsként a zsidó és a muszlim szentírásokban egyaránt szerepel; ha most szemben is állnak egymással, e kérdésben szövetségesek velünk szemben.** (Sem az iszlám, sem a zsidó elit nem emelte fel a szavát sem az Európában elkövetett iszlám terrorista akciókkal, sem a világban beindult véres keresztényellenes üldözéssel szemben). Saját belső bitangjainkkal közösen e három erő akarja felőrölni a magyar Magyarországot is. Ezért kell mindenképpen és haladéktalanul megállítani, sőt visszafordítani e folyamatot. **Mivel az életünkről van szó, azt is mondhatnánk, hogy a rendelkezésünkre álló bármilyen módon és áron.** Különben Magyarország, de Európa is elvész. Hatalmas harc bontakozott ki a „píszí” hívei és ellenzői között minden nemzetközi fórumon; ha akarnánk, akkor sem maradhatnánk ki. **Ám átértük mi már a forradalom exportját, a demokrácia exportját, és át kell élnünk a már régebben betelepültek segítségét élvező másvallású népesség exportját is.**

Mi magyarok régóta e politikai-gazdasági, vallási és természetellenes célokat követő pszichológiai-mentális hadviselésének célpontjai vagyunk, amely olyan erővel és kifinomultsággal folyik, hogy nem eléggé érzékeljük, de eljött az ideje, hogy felfogjuk végre és léphessünk is. Kigyomlálják, sőt

gondolatbűnné nyilvánítják a hagyományos józan ész szerinti gondolkodást, s kiirtanak az általuk teremtett mesterséges helyzet elleni minden ellenállást, lázadást, sőt a másféle gondolatokat is elkezdtek gyilkolni. Eljutottak a szellemi terrorig, sőt kierőszakolták annak a büntetését, amit ők gyűlöletbeszédnek nyilvánítanak. Még azt is elérték, hogy a magyar közéletet mindig jellemző vicceket is politikailag inkorrektan tiltják, sőt büntetik. Orbán Viktor a legkedveltebb céltáblájuk, de célpontjuk minden nemzeti érzelmű és természetes hajlamú magyar, főleg az értelmiségiek. Itt van tehát az ideje, hogy a lehangosabban felemeljük végre tiltakozó szavunkat, és tegyünk is nemzetünk érdekében. Ne maradjunk le a történelemtől, lássuk előre, hogy **néhány év múlva csak annyit tehetünk (sokadszorra történelmünkben), hogy ostorozzuk magunkat a hajdani tétlenségünkért.** Kerüljük el, éljünk a világban körvonalazódó kedvező lehetőségekkel.

Természetesen, ne a mások iránti tiszteletünk és az idegenek iránti figyelmességünk felszámolása kerüljön sem az állampolgári, sem a kormányzati törekvéseink központjába, hanem megkérdőjelezhetetlenül a magyar nemzeti érzésünk és érdekeink, s akkor eleve a helyére kerül minden. Már azzal is ebbe az irányba mozdulunk ki, ha a maga módján és a maga helyén mindenki a természetes emberi és a magyar nemzeti törekvések mellett áll ki. Szavakban is, tettekben is és megingathatatlanul. Ne becsülje le senki a saját lehetőségeit. Értjük el, hogy ne azok írják a történelmünket, akiknek pénzük van minden mesterkedésre, vagy akiknek a magyar állampolgárság csak álcázás, hanem, akik félreérthetetlenül bizonyítják, hogy nemzetünk javát akarják. Ellenfeleink folyamatosan nemzetellenes élel követnek el agressziót az értelemtől és az érzelemtől kezdve az egészségen és a közügyeken át az anyanyelvig szinte minden ellen, ami a természetes hajlamú és nemzeti érzelmű emberek sajátja. Tiltják a bírálatot, a szabad vélemény-nyilvánítást, s meg szeretnének fosztani bennünket a védekezés jogától. Gúnyolják, kinevetetik, ellenzik és akadályozzák a kormánynak az ügyeskedéseik ellen foganatosított intézkedéseit. Orbán-Putyin-Trump szövetségen köszörülik a nyelvüket. Harsogják, ugyan mit tud tenni Orbán Viktor, s olyan kis ország, mint mi. Emlékezzünk azonban Szentgyörgyi Albert meglátására, hogy *„Minden ország akkora, amennyivel hozzájárul az emberiség fejlődéséhez, függetlenül attól, hogy a térképen mekkora terület jelöli helyét a világban.”* S mi jelenleg példamutatóan járunk hozzá Európá és a kereszténység védelméhez, ezzel mindannyiunk jobb jövőjéhez. Ezért járunk csak hazánkban és a világban nyitott szemmel, tudatosan, büszkén és bizakodva. Romboló idegen téveszméktől ne sajnáljuk a keresetlen szavakat. Azokat támogassuk szavunkkal, szavazatunkkal és tettünkkel, akik nemzeti elkötelezettségéről meggyőződtek. Ma még félelemből, politikai megfontolásból sokan nem mutatják igazi önmagukat, de ha pozícióba juttatjuk őket, többen és erősebbek leszünk. Önmagától semmi sem fog menni, csak ha cselekszünk, feledve minden bizonytalanságot, kishitűséget, amivel a szabadkőműves háttérhatalom a kisebbségek és a másságok segítségével be akar oltani bennünket.

A kisebbségiek pedig őrizték meg a kultúrájukat, legyenek méltó állampolgárok; a másságiak éljék a maguk életét csendben és rendben, ahogy régen tették, s ha akarják és lehetséges, gyógyítsák a betegségüket. Mindehhez az összes támogatást megkapják azzal, hogy éppen a nemzeti összefogásunk eszméje szünteti meg a politikai, faji és más előítéleteket.

Mindannyian legyünk tisztában vele, hogy mit hoz a jövő, az nem magától az előreláthatatlan jövőtől függ, hanem tőlünk, valamennyiunktől; ennek tudatában cselekedjen és járjon el mindenkinek a maga helyén és környezetében. **Segítsünk kialakítani a kormány által politikai célként meghirdetett új nemzetpolitikát,** s ne engedjünk a nemzeti önrendelkezésből. A tudományos, szakmai és politikai gyakorlat ismeretében a jövő sejtése felelősséget ró tehát, mindenkire, különösen az írástudókra. Egyénileg nem vagyunk döntéshelyzetben, szavunkat azonban fölemelhetjük, s a szűkebb környezetünkben intézkedhetünk is. Tartsunk rá megfellebbezhetetlen jogot, hogy őszintén kifejezhessük érzelmeinket, méltósággal ítélhessünk, kimondhassunk, amit látunk, minősíthessük, amit hallunk, **s mindenekelőtt követeljük meg, hogy a mi szavaink és tetteink legyenek az iránymutatóak mind a politikában, mind a társadalmi életben.** S ha erre tudatosan törekszünk, döntéshelyzetbe kerülhetünk, elősegíthetjük a kormány helyes törekvéseinek hatékonyabb megvalósítását. Legyen közös gondunk, hogy ne a természetes nemzeti társadalom sajátjának számító „anya” szó, hanem a kisebbségek és másságok rémuralma kerüljön minél előbb a történelem süllyesztőjébe.

- - -

* A szerző nyugalmazott nagykövet, köztisztviselő.

- - -

(Megjelent a Kapu 2017/3 számában.)